

עמ"ת 40633/12/14 - ח'אלד דבאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז ב חיפה

עמ"ת 14-12-40633 דבאת (עוצר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי

ח'אלד דבאת (עוצר) העורך

מדינת ישראל נגד

המשיבה המשיבה

החלטה

בפני עורך על החלטת ביהם"ש השלום בעכו (כב' השופטת פינסוד-כהן) בם"ת 14-10-36265, מיום 4/12/2014, אשר במסגרתה הורתה כב' השופטת על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע כללי -

1. כנגד העורר, הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של החזקת נשק שלא כדין והחזקת חלקים של נשק ותחמושת שלא כדין, בהתאם לסעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). על פי הנטען בכתב האישום ביום 13/10/2014, בחיפוש שבוצע באזר מגורי של העורר נמצאו פרטי האמל"ח הבאים: רימון נפי"ר/רסס, אקדח חצי אוטומטי, 3 מחסניות התואמות לאוטו אקדח ו-50 כדורים בקוטר 9 מ"מ (להלן: "הנשק"). הנשק נמצא עוטף בגרביים, בשקיות נילון ובנילון נצמד והוסלק במסלעה בחצר מבנה שבו מתגורר העורר, יחד עם אחרים.

2. עקב האמור, הוגש כנגד העורר כתוב אישום כמתואר לעלה ובמקביל הוגש בקשה למעצרו עד תום ההליכים (וראו כי העורר נעצר מיד בתום החיפוש, ביום 13/10/2014).

3. בהחלטה הראשונה של כב' ביהם"ש קמא, נטען כי קיימות ראיות לכואורה ואפנה להחלטה מיום 14/11/2014 (סעיפים 4 עד 14). בהמשך אותה החלטה נקבע כי קיימת עילית מעצר הן סטטוטורית והן לאור נסיבותיו האישיות של העורר. עוד באותה החלטה נקבע, כי החלופה שהוצגה אינה הולמת ולכן הורתה כב' השופטת על מעצרו עד תום ההליכים.

4. על החלטה זו הוגש עורך אשר התברר בפני (עמ"ת 14-11-44005). בהחלטה שניתנה בערר, מיום 14/11/2014, קבעתי כי יתכן והייתה אי הבנה בכלל הנוגע למקום שם הצעע העורר לשוהות במעצר בית, כאשר במהלך הדיון למעשה בא כוחו של העורר ביקש להציג חלופה שונה שונה מעט מאשר החלופה שנבחנה על ידי ביהם"ש קמא ולכן העורר נדחה בכפוף לכך שהתיק יושב לבים"ש קמא לצורך בוחנת החלופה החדשה בוחינה מחודשת.

5. דיון כאמור אכן התקיים, ובמסגרתו נחקרו המפקחים המוצעים ונשמעו טענות הצדדים.

6. בהחלטה השנייה של כב' ביהם"ש קמא (יום 14/12/2014), היא ההחלטה נשוא העורר הנוכחי, קבעה כב' השופטת כי לא ניתן להסתפק בחלופה כפי שהוצגה בפניה וכי היא אינה הולמת את הנסיבות של התקיק.

בהתאם, הורתה כב' השופטת על מעצרו של העורר עד תום ההליכים פעם שנייה.

הטענות בעורר -

7. בהודעת העורר, כמו גם במהלך הדיון, העלה בא כוחו של העורר טענות רבות באשר לכל רכיבי ההחלטה של כב' השופטת כאמור. נשמעו טענות בכל הנוגע לקביעעה הראשונית בדבר ראיות לכואורה, טענות נוספות בנוגע בקשר לסוגיות עילת המעצר (ובמיוחד באשר לرف המסוכנות) ובנוספ', נטען כי היה מקום להסתפק בחולופה כפי שהוצעה.
8. המדינה, מנגד, סומכת ידה על החלטת בימ"ש כאמור וمبקשת לדחות את העורר.

דין והכרעה -

9. שקלתי את טענות הצדדים ועמדתי היא כי בנסיבות יש מקום להזכיר תשיקו של שירות המבחן למבוגרים אשר יונח לפני וرك לאחר מכן תיננת החלטה על ידי באשר לאפשרות להסתפק בחולופה כפי שהוצעה.

שאלת קיומן של ראיות לכואורה -

10. עינתי בקפידה בתיק החקירה שהושאר לעיוני ומצאת כי אין מקום לשנות מקביעתה של כב' השופטת בכל הנוגע לכך שקיימות ראיות שכאלו, אם כי מדובר בראיות נסיבותיות אשר עשוית להוביל לכדי הרשעה, אך לא ניתן לומר שהן "מובಹקות".
11. אמ衲ם ההלכה הינה שבכל הנוגע לבקשת מעיצרים של נאשמים - מצווה ערכאת העורער לבחון את הסוגיות שנויות בחלוקת בוחנה מחדש ועצמאית ("זה נובו"), ואין היא יצאת ידי חובתה במסקנה שלא נפלה טעות משפטית בהחלטת הערכתה שקדמה לה (בש"פ 3/14 **חולובבסקי נ' מדינת ישראל** (14.1.14)), אלא שבד בבד עם קביעתו זו, כבר נפסק כי לעומת בית המשפט אשר דין במקור בבקשת המעצר יש משקל במלול השיקולים שערך העורר שוקלת (בש"פ 90/99 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.1.99); בש"פ 7195/14 **מדינת ישראל נ' אשר מנגשה** (27.11.2014)) - ועמדתי היא כי יש לתת משקל מיוחד להתרשםותה של הערכתה كما מחומר הraiות, במיוחד מקום בו ניכר שבוצע מעבר קפדי על חומר החקירה. כבוד השופטת קבעה כי קיימות ראיות לאחר סקירה קפדיות של המסמכים בתיק החקירה (סעיף 4 עמ' 11 עד סעיף 14 בעמ' 14) ואין עסקין בקביעה "שלאחר יד".

12. מעבר לכך, אף אני סבורה כי קיימות ראיות לכואורה.

13. **ראשית**, יש לראות כי הנشك נמצא בתחום חצרו של העורר. הנشك נמצא במסלעה מאחוריו הבית שם מתגורר העורר, והשטור סהר כהן בדוח הפעולה מסביר כי הגיע ל"חילך האחורי של הבית" והחליט לחפש בין האבנים (מספר "א"). הוא מסביר עוד כי עבר את החומה המקיפה את המתחם, ולאחר שעבר כ-4 מטר מהחומה לכיוון הבית, החל לבדוק את המסילה. יתכן וישנם אנשים נוספים המתגוררים בבית והמוקם נחשב גם "בחצריהם", אך אין בכך כדי לשנות את המסקנה כי הקרבה הפיזית בין מקום הממצאות הנشك לבין מקום מגוריו של העורר, מחייבת את האפשרות ממשית שהמדובר בשטח שבחזקות. או אז היא לבחון את הוראות סעיף 144(ד) לחוק העונשין הקבועות כי "מקום שנמצא בחשד", רואים אותה חזק ביחס להנשק, ככל דلالותיה לפוכו של דבר". מהאמור בתיק החקירה עולה כי העורר בוודאי שיכל להחשב כ"חזק" במקומו, אף אם עשויים להיות מחזיקים נוספים (והדבר אף עולה מהתמודדות שביקש ב"כ של העורר להציג במהלך הדיון - מעבר לשאלת אם ניתן להציג בפני עצמו"ש דין בעורר תוצאות שכאלו). במצב דברים זה, קיימת

סבירות גבוהה שנטל ההוכחה למtan הסברים יוטל על שכמו של העורר (ע"פ 4941/90 **מדינת ישראל נ' אלוש**, פ"ד מו(4) 181; ע"פ 4495/03 **עוזרא וואהב נ' מדינת ישראל** (12.01.2004)). בוודאי, שבשלב זהה, הדברים מחייבים את המסקנה לגבי ראיות לכואורה (וראו את פסקי הדין הבאים אשר בהם עשה בית המשפט שימוש ב"חזקת המקום" בהחלטות בעניין מעצר עד תום ההליכים בעבירות נשק ובתווך כך קבע כי די בקיומה של חזקה זו - שלא נסתירה על ידי הנאשמים באותו מקרים היוות ושמרו על זכות השתקה ברובם - כדי לקבוע שקיים נגדם תשתיית ראייתית לעבירות נשק שייחסו להם - בש"פ 8433/09 **אבו בכיר נ' מדינת ישראל** (10.11.2009); בש"פ 9162/04 **חויסיני נ' מדינת ישראל** (7.11.2009); בש"פ 10610/08 **אמסילי נ' מדינת ישראל** (22.12.2008); בש"פ 970/04 **סעדי נ' מדינת ישראל** (19.2.2004); בש"פ 10176/07 **אלוג נ' מדינת ישראל** (23.12.2007)).

14. **שנית**, יש לראות כי ד.ג.א. של העורר נמצא על אחת הגורבים שעתפה את האקדח. היהת ונטען רבות לגי נושא זה, אפרט בהקשר זה כלהלן:

15. לפי המסמכים שבתיק החקירה נמצאו, סומנו ונבדקו הפריטים הבאים: שתי מחסניות ריקות וחבלת כדורים 9 מ"מ, נמצאו, עטופים בניילון נצמד ובתווך גרב צמר עם פסים ורודים. פריטים אלו הוכנסו במעטם תפיסתם למטעפה שסומנה כמספר 2, והSKU היא 0089091. האקדח עצמו והמחסניות שנתפסו יחד עמו, הוכנסו למטעפה שסומנה כמספר 4, והSKU היא 0089094. בשקיית נספת הושם הנילון הנצמד שעתף את הרימון, והSKU היא 0089093. **כל הפריטים הללו נבדקו ולא נמצא עליהם כל ממצאים פורנציים.**

16. לעומת זאת, נמצא ד.ג.א. על אחת מהగורבים שעתפו את האקדח או שנמצא בסמוך לאקדח. ואביה. על פי דוח הפעולה "א" שהcin השוטר סהר כהן אשר מצא את האקדח (ועל פי דוח הפעולה שסומן "ב"), הוא הכנס למטעפה שסומנה כמספר 3 "גרביים" (בלשון רבים) שהכילו בתוכן את האקדח. בדו"ח החיפוש שמולא במועד החיפוש וסומן "ב", מצוין בסעיף 3 כי הוכנסו למטעפה "2 גרבים אשר עטפו את האקדח". במצר שסומן "מו" מצוין כי השוטר סהר כהן העביר שתי **גרביים** אשר עטפו את האקדח. בטופס הלואוי למוסגים שסומן "ח" (וגם "לב") מצוין כי לתוכו שקיית שסומנה - 0089092. הוכנסו שקיית נילון **וגרב שעתפו את האקדח** (אם כי כאן מדובר בגרב בלשון "יחיד"). בלוח הצלומים שסומן "יב", מצוין כי בתוך המטעפה הרלבוניטית היו שתי גרבים ושקיית נילון - גרב אחד בצבע שחור וגרב שנייה, מצמר עם פסים ורודים. בתצלומים ממוקד תפיסת הנשך "בسطح" (סומנו "מד") עולה כי לי האקדח מונחות שתי גרבים - אחת שחורה ואחת עם פסים, כאשר הן נראות זהות לגורבים שבלוח הצלומים "יב". בדו"ח בדיקת המז"פ שסומן "ג" מצוין כי הגיעו לבדיקה בתוך השקיית 0089092 **שתי** הגרבים ושקיות הנילון. שתי הגרבים סומנו ייחודי בסימון "צ.ב.ש 8", בטופס הלואוי למוסגים שסומן "ע" מצוין כי נמצאו ממצאי ד.ג.א. על גבי הגרבים (פריט 10, ונשלחו לבדיקה. בטופס הלואוי למוסגים שסומן "ע" מצוין כי נמצאו ממצאי ד.ג.א. על צוון על איזו משתי הגרבים מס' רכוש 77006442, הושם בשקיית מס' 0067862, עמ' 3) - אם כי לא צוין על גרבו משתי הגרבים נמצא הממצא. בחווות הדעת של המומחה (סומנה "לה") צוין כי הגיעו לבדיקה שקיית שמספרה 0067862 על גרבו שסומנה "ב" נמצא ובתוכה **שתי גרבים**: האחת "2א" והשנייה "2ב". בפרק המסקנות נכתב כי על גבי הגרב שסומנה "2ב" נמצא ד.ג.א של העורר.

17. מכאן, שישן אי בהירות מסוימות, בשלבים מסוימים, לגבי השאלה אם היו שתי גרבים או אחת, אך לשיטתי - מהמקובץ עולה כי סבירה יותר המסקנה לפיה היו שתי גרבים וכי ד.ג.א של העורר נמצא על אחת מהగורבים ששימשו לעטיפת האקדח.

18. מכאן, שיש ראות לכואורה לאחזקתו באקדח - לפחות בשלב מסוים. היהת והאקדח נמצא ביחד עם שאר

- הנשך, במקום מחייב - יש לדבר שלכה גם לגבי שאר פריטי הנשך הגם שלביהם אין ממצאים פורנריים.
19. עוד בהקשר זה יש לראות כי כל הפריטים, כולל הגרביים, הוצגו לעורר בחקירותו והוא הכחיש כל קשר אליון. כאשר הוא התבקש להסביר את הממצאות הד.ג.א שלו על הגרביים כאמור - הסביר כי אכן הגרביים נשרו ממתלה הכביסה של המשפחה ומישוהו אחר מצא אותן ועשה בהן שימוש, או שנלקחו על ידי אחד הכלבים שבאזור - והגינו לידיו של אחר.
20. מכאן, כי קיימת אפשרות, שלא ניתן לבטל כחסרט סıcı, שהתיזה של המאשימה היא הנכונה (בש"פ 13/635 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.2.13); בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.13)). תיזה זו בודאי שאינה נופלת בסבירותה משאר התוצאות, הגם שהיא מבוססת על ראיות נסיבתיות. יש עוד לזכור כי, כאמור, ניתן לבסס הרשעה גם על ראיות נסיבתיות בלבד, ככל שהצטברותן והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משומן מסכת רצופה של עובדות מפלילות (בש"פ 6262/96 **בלום נ' מדינת ישראל** (16.9.1996); בש"פ 5588/12 **זרבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 7-8 (24.9.2012); בש"פ 4844/13 **קורן נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (25.7.2013)), ונזכר שוב כי עסקינו בשלב זהה בקיומן של ראיות לכואורה בלבד, במובן מהראיות שידרשו לצורך הרשעה מעבר לספק סביר (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4.3.14); בש"פ 1332/14 **גטנק נ' מדינת ישראל** (2.3.14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10.2.14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133 (1996), וראו אף את בש"פ 1566/14 **אבו עמר עבד רבה נ' מדינת ישראל** (07.03.2014)).
21. אשר על כן, לא מצאתי לאמץ את טענות הסניגור המלמד לגבי כך שאין במקרה ראיות לכואורה ולחילופין כי הראיות נמצאות ברף כה נמוך עד כדי כך שהמסקנה המתחייבת הבלעדית הינה שחרור ללא כל תנאים, או שחרור למעצר בית. עם זאת, הלכה היא שככל שהרף הראיתי נמוך יותר, יש נוכנות ועדפת לשקלול את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר (בש"פ 11/5564 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8/8/2011)) - והאמור לגבי הרף הראיתי נמצא בין יתר שיקולי במסגרת החלטה זו.

עלית המעצר -

22. ברי, כי קיימת עלית מעצר, שעה שעסקין בעבירות נשך. אין צורך להזכיר מילים באשר למסוכנות הפוטנציאלית מצד מי שמחזיק בכליו נשך כגון זה המתויר מעלה, כל פרט ממנו בנפרד, وكل וחומר הצטברותם של הפריטים, וכפי שນפסק על ידי בהמ"ש העליון:
- "לידוע, עבירה בנשך לפי סעיף 144 לחוק העונשין היא עבירה ביטחון כאמור בסעיף 35(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), ומכאן שקמה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק, חזקה המצדיקה מעצר עד תום ההליכים בכפוף לחריגים המופיעים בנסיבות מיוחדות (ראו: בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנתנו] פסקה 9 (10.3.2011)). בית משפט זה קבע לא אחת כי עבירות בנשך - ובפרט עבירות של סחר בנשך - מעצם טיבן, מעידות על מסוכנות אינה רנטית לשולם הציבור, אשר לא ניתן - בדרך כלל - להפיג באמצעות חלופת מעצר, אלא בנסיבות חריגות (השו: בש"פ 13/6422 **אלגמי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנתנו] פסקה 9 (3.10.2013); בש"פ 13/4889 **קרקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנתנו] פסקה 4 (25.7.2013); בש"פ 12/9036 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנתנו] (19.12.2012); בש"פ 12/3099 **מדינת ישראל נ' אבו קליב**, [פורסם בנתנו] פסקה 5 (19.4.2012); בש"פ 11/3757 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנתנו] (25.7.2007); בש"פ 07/6209 **מדינת ישראל נ' יאסין** [פורסם בנתנו] (15.6.2011); בש"פ 07/70303 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנתנו] פסקה 6 (19.10.2007))."

בש"פ 399/14 ליאור מנשה נ' מדינת ישראל (22.01.2014).

23. בכך יש להוסיף, בכל הנוגע לעורר הספציפי, כי לחובתו עבר פלילי מכבד הן בתחום הסמים, הן בתחום הנשך ובUberot נספות.

24. בשנת 2012, הורשע העורר בכמה עבירות סמים אשר הדיון בהן אוחד וריצה עונש של מאסר בפועל במסגרת אותה הרשעה. קיימת הרשעה נוספת מיום 2009 לגבי עבירה סמים נוספת, כאשר אז הוטל על העורר מאסר על תנאי בלבד. הרשעה נוספת שענינה רלבנטי לכל הנוגע לרף המסתוכנות - הינה מיום 2011 לגבי עבירה נוספת מיום 2009, שענינה הפרת הוראה חוקית (כאשר אף שם נלוותה לה עבירה של שימוש בסמים שלא לצורך עצמאי) ואף אז העונש כלל מאסר על תנאי בלבד. בשנת 2009 הייתה הרשעה נוספת בעבירות איומים ובמשך 2007 הרשעה בגין עבירה של קשר רפואי לשימוש פשע, החזקת נשך שלא כדין, ירי מנשך חם באחור מגורים ובגין הוטלו על העורר 15 חודשים מאסר (ועונשים נוספים). אף בשנת 2005 הורשע העורר בעבירות שענין נשיאת נשך שלא כדין, החזקת נשך שלא כדין, ניסיון לחבלת חמורה וניסיון לחבלת שהעבירין מזין ובגין מכלול העבירות הושת עליו מאסר בפועל לתקופה של שנים עשר חודשים. בנוסף, עברו כולל חמיש הרשעות נוספות במגוון עבירות רב ששובצו בין השנים 1997 עד 2005 ואין צורך להוסיף ולפרט את אותן הרשעות, כאשר ברור שתמונת המצב הינה שעסקיין במילוי שעובד על החוק פעמיים אחר פעמיים, לרבות עבירות שענין איומים, לרבות הסתבכויות חוזרות ונשנות בשנים האחרונות בעבירות של סמים וכלל שתי פרשנות קודמות שענין נשיאת נשך והחזקת נשך שלא כדין (גם שהראשונה הייתה בשנת 2005 והשנייה בשנת 2007, ככלומר לפני זמן רב).

25. אשר על כן, אני מאמצת אף את קביעת כב' השופטת קמא לפיה קיימת עילת מעצר.

חולפת מעצר -

26. כב' השופטת שמעה את המפקחות שהוצעו (אמנו, אחותם וחמותו של העורר) וקבעה כי המפקחות הותירו רושם מהימן וכי היא שוכנעה שהן מבינות את מהות מלאכת הפיוקה כאשר במילוי ציינה "מפקחת הראשית" שאמורה להיות אחותם של המשפט. עם זאת, קבעה כב' השופטת כי הרכיב הדומיננטי במרקחה זה אינו זהותו של המפקחות אלא זהותו ועבורי של המפקח ובמהמשך היא עוברת ומפרטת מדויק במרקחה הספציפי דכאן, לא ניתן לחתם אמון בעורר ולא ניתן לסמוך עליו שיקיים את תנאי מעצר הבית וימנע מביצוע עבירות דומות.

27. בהקשר זה, במהלך הדיון, ביקש הסניגור לבחון מחדש את עדמת ביהם"ש קמא בכל הנוגע לטיב המפקחות ובכל הנוגע לאפשרות ליתן אמון בעורר. הוא הפנה לטענות באשר לעבר הפלילי הנטען והעליה אף טענה בכל הנוגע לכך שההרשות הקודמת שענינה הפרת הוראה חוקית סמוכה על מסד נתונים לא מבוסס ולכן אין בה כדי ללמד על כך שהעורר צפוי להפר הוראות חוקיות בעתיד.

28. התלבטתי אם אכן אין עסקיין במרקחה שבו אף חולפה לא תסקון ושמא אכן מנוס אלא להורות על מעצר בפועל עד תום ההליכים לאור עבורי המכבד של העורר, גם שאין ספק שההליכים ימשכו פרק זמן לא קצר לאור כפירתו של העורר באישומים והצורך לנוהל את ההליך עד תומו.

29. עוד יש לציין כי בעבירות "נשך" יש לבחון את הצדקה של המעצר עד תום ההליכים הן מההיבט של עילת הנשך והן מההיבט של עילת המסתוכנות, דהיינו, שיש לשקל מה סוג הנשך ומהן הנסיבות האופפות את עבירת הנשך, ובמקביל לשקל את מסוכנותו של הנאשם ולבחון את השאלה אם נסיבותה של העבירה או נסיבותו של הנאשם מעידות על כך כי הוא עלול לחזור על המעשה או לעשות מעשה דומה (בש"פ 2602/10 **האני**

חולול נ' מדינת ישראל (14.04.2010). עמדתי כי בשני היבטים (הן בהיבט של עלית "הנשך", לאור כמות האמל"ח, והן בהיבט של המ██נות, לאור העבר הפלילי) - רק ב"דוחק" יאשר מעצר בית.

30. עם זאת, ולא בלי לבטים, והיות והתשתיות הריאתית אינה ברף הגבוה ביותר - אני מוצאת שעל מנת שלא לחסום את דרכו של העורר מלשכנعني שניתן להסתפק בחולופת המעצר ובתמהיל של המפקחות ועל מנת לאפשר שיקול דעת מקיף בכל הנוגע לאפשרות שלוש המפקחות, בנות המשפחה, אכן תוכלנה למנוע ממנו כל הפרה של תנאי מעצר הבית - יש מקום לשירות המבחן למבוגרים להכין תסקיר בעניינו.

31. סביר להניח, שהעורר מוכר לשירות המבחן מהתקיים הקודמים הربים, אך יתכן מאי שקיים מידע עדכני ויש לראות כי ההרשעה האחרונה מתייחסת לפסק דין שניתן לפני יותר משנהיים ואם במסגרת אותו הליך נדרש שירות המבחן לבחון את עניינו של העורר, אז ישיתן והשתנו נתונים רבים מАЗ.

32. אבקש עוד להעיר כי באופן כללי, מצד אחד, מרבית המקרים אשר נדונו בפסיכה ואשר בהם בתם המשפט בערכאות השונות הורו על מעצר בפועל עד תום ההליכים בעברות "נשך" - היו מקרים בהם המדבר היה במ"י שייחסו לו מספר רב של עבירות, הן עבירות "נשך" רבות והן עבירות "nilotot", וראו כי ברוב המקרים כתבי האישום מייחסים לנאים לא רק החזקת נשך לפי סעיף 144(א), אלא גם עבירה לפי סעיף 144(ב), שימוש בנשך, סחר בנשך וכו', ונילוות להן עבירות של קשר רפואי, איומים, עבירות אלימות, סמים ועוד. כמעט ולא נמצאו מקרים בהם העבירה יחידה הינה החזקת נשך לפי סעיף 144(א) - וראו כדוגמא למקרים כאלו, בהם שוחררו הנאיםatabsh"פ 6739/12 מדינת ישראל נ' אליף עבד אל קאדר (20.09.2012); בש"פ 8912/12 סלפיטי אלכס נ' מדינת ישראל (20.12.2012); בש"פ 1748/11 בועז יצחקאל נ' מדינת ישראל (10.3.2011); בש"פ 6154/10 מדינת ישראל נ' אבו ליל (6.9.2010). מנגד, קיימים מקרים נוספים בהם נקבע שב嗾 המלצה חיובית של שירות המבחן יש קושי לשחרר לחלופה בעבירות כגון אלו, אףלו נאים צעירים ללא עבר פלילי (וראו את בש"פ 399/14 ליאור מנשה נ' מדינת ישראל (22.01.2014); בש"פ 6837/13 عبدالלה חרבוש נ' מדינת ישראל (28.10.2013); בש"פ 6305/11 מדינת ישראל נ' אל-לטיף (07.09.2011)).

33. אשר על כן, אני מורה על הכנת תסקיר של שירות המבחן למבוגרים ולאחר מכן ישיגש התסקיר בזמן את הצדדים לדין נוספת, למשל, טרם ניתנת החלטה בערר.

34. אבקש להבהיר את הבירור מילויו, והוא - כי שיקול הדעת הסופי לגבי העරר הינו של במא"ש וההפנייה לתסקיר אינה אמורה לעורר ציפיות ברות הסמכות מ לפניו של העורר.

35. אבקש מהמצירות לשלוח העתק של ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים ואבקש שה特斯קיר יוגש עד יום 15/1/15.

36. עד אז ישאר העורר במעצר, בהתאם להחלטת ביהם"ש קמא.

ניתנה היום, ב' בטבת תשע"ה, 24 דצמבר 2014, במעמד
הצדדים.